

thi Lovgivningen stempler meget meer udtrykkelig disse samme Forhold som strafbare, og saa længe, som det er Tilfældet, kan jeg ikke ansee det for gjørligt her direkte eller indirekte at legalisere dem; det vilde jo dog aabenbart være en ligefrem Modsigelse, om vi paa det ene Sted i Lovgivningen ordnede et Forhold, for hvilket der paa et andet Sted er sat Straf. Jeg skal imidlertid villig erkjende, at det er et Anliggende, som i væsentlig Grad trænger til Ordning og maaskee endogsaa til en selvstændigere og alvorligere Ordning end den, som ad administrativ Veie kan skee, men er det saa, da tage man Materien for sig og indbringe den i Form af et Lovforslag, overeensstemmende med den Ordning, som man ønsker. Jeg tror derfor, at den ærede Forslagsstiller helst for Diebliffet maatte overlade Ordningen af dette Forhold til Administrationen eller i alt Fald paa anden Maade gjøre Sit til, at Lovgivningen tager Sagen heelt i sin Haand; men nu i denne Lov at sætte et legalt Stempel paa Prostitutionsvæsenet anseer jeg for urigtigt. — Jeg skal ikke inblade mig paa de øvrige Punkter, der foreligge, saa meget mindre, som jeg derved kun vilde gribe ind i den ærede Ordførers Hverv, og han jo veed saa vel at røgte dette, at jeg ikke behøver at komme ham til Hjælp.

Tscherning: Da jeg har hørt, at den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. N. Hansen) har begjæret Ordet, maa jeg antage, at han vil fortsætte Forhandlingen over Forslaget under Nr. 32, som jeg ellers vilde have gjort til Gjenstand for nogle Betragtninger. Den hele Vanstælighed med Hensyn til det der foreliggende Spørgsmaal er den, at vi endnu ikke have faaet defineret, hvad der forstaaes ved Forsamlingsfrihed, og jeg tror derfor, at den ærede Minister maa tage Sagen i sin Haand og sørge for, at der fremkommer en Lov, som nærmere bestemmer dette Begreb; jeg skal sige til, at jeg har hørt omtale Tilfælde, som i høi Grad vise, at vi trænge til en saadan nærmere Bestemmelse. Hvor er nemlig Grændsen for det, hvorom en Mand kan tale offentlig? Det forekommer mig, at dette Forhold er beslægtet med Trykkefriheden, saaledes at det, der

kan trykkes, uden at være strafbart, ogsaa maa kunne siges i en offentlig Forsamling, og at det, som ikke kan trykkes, uden at være strafbart, heller ikke kan siges i en saadan. Træffer man ikke en slig Bestemmelse, vil man komme i en meget vanskelig Stilling, idet man den ene Dag forbyder en Mand at holde en Forelæsning, fordi den er komisk, og den næste Dag lader ham holde den, fordi han har givet den et alvorligt Præg; men det er ikke i mindste Maade min Hensigt herved at sigte til et enkelt Tilfælde; thi Intet forekommer mig for dømmeligere, end at en enkelt Mand misbruger Forsamlingsfriheden til at gjøre Løier eller Skandaler. — Jeg har stillet det Forslag, at det sidste Punktum af § 9, der berører Politiets Ret til at anholde Enhver, som ikke kan gjøre Rede for, hvad han lever af, skal bortfalde, thi hvad enten jeg holder mig til den Opfattelse, der er givet i Lovforslaget, eller til den, Udvalgets Fleertal har foreslaaet, kan jeg ikke see, at denne Bestemmelse hører hjemme her i Loven; jeg tror, at det er en urigtig Veie, man derved har betraadt. Man kan gjerne sige, at Politiet har Ret til at anholde Enhver, om hvis Fremfærd der er Tvivl, saa stilles Alle paa lige Fod; men jeg tror ikke, det er rigtigt, at det skal kunne gaae hen og pikke en Mand paa Skulderen og spørge: Hvad lever du af? og at det, naar han ikke kan eller vil gjøre Rede derfor, kan benytte det som et Paaskud til at anholde ham. Vilde man holde et saadant Tilshyn med Foll, maatte man paalægge enhver Mand stadigt at være forshynet med en Kjendingsbog, og da kunde man sige, at den Mand, der ikke kunde gjøre Rede for, hvem han var, kunde anholdes, men vil man ikke det, bør Ingen kunde anholdes, med mindre han har overtraadt et Tilhold. Det er naturligt, at Den, der har faaet et saadant, maa blive paa det bestemte Sted, og kommer han paa et andet, kan man anholde ham; men at anholde Enhver, som i et givet Tilfælde ikke kan gjøre Rede for, hvad han lever af, hvilket desværre saa Mange ikke kunne, er urigtigt, og jeg holder mig overbevist om, at Politiet ingen Vanstælighed vil have ved at anholde dem, som det behøver at anholde, enten Bestemmelsen i § 9 bliver staaende eller